

[Justitsministeren.]

højet fra 3 til 5 kr. Ved gennemførelsen af lov nr. 223 af 7. juni 1952 om pas til danske statsborgere m. v. blev gebyret uforandret fastsat til 5 kr.

Siden 1951 er der sket en sådan stigning i de udgifter, som udstedelse af pas medfører for statskassen, at det må forekomme rimeligt nu at forhøje gebyret fra 5 til 10 kr.

En sådan forhøjelse vil ikke skade rejse-samkvetmet mellem de nordiske lande, da benyttelse af pas her er uforuden. Jeg skal endvidere understrege, at der ingen ændring sker i adgangen til at udstede pas uden gebyr til uformuende personer i tilfælde, hvor det af hensyn til udøvelsen af de pågældendes erhverv eller af andre særlige grunde efter politiets skøn er nødvendigt, at de er i besiddelse af pas.

Selv efter den foreslåede forhøjelse vil det danske gebyr, der i øvrigt bliver af samme størrelse som det norske gebyr, være mindre end det gebyr, der kræves i mange andre lande. Jeg kan således nævne, at gebyret i Sverige er 10—13 sv. kr., i Finland ca. 4 465 fmk., i Schweiz 8—40 schw. frcs., i Frankrig 2 000 frcs. og i England £ 1-10-0.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til en velvillig behandling i det høje folketing.

Kirkeministeren (Bodil Koch): Herved tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om ændring i lov om menighedsråd.

Der er tidligere gentagne gange her i tinget redegjort for ønskeligheden af at tilvejebringe bedre befordringsmuligheder for præster, der har gjort tjeneste i Grønland og på Færøerne eller i udlandet, og for præster, der uden egen skyld har vanskeligt ved at opnå forflyttelse, og da særlig de præster, der er kommet lidt op i årene og alene af den grund har vanskeligt ved at få befordring til andet embede.

Jeg kan herom henvise til, at der også i sidste folketingsår blev fremsat lovforslag, der havde til hensigt at løse dette problem, og til de drøftelser, der dengang fandt sted her i tinget, herunder også min redegørelse i forbindelse med fremsættelsen. Jeg skal derfor indskrænke mig til at gentage, at

en løsning af dette problem ikke blot ville have betydning for vedkommende præster, men i mange tilfælde i lige så høj grad vil være i menighedernes interesse. Der er dog vist ingen tvivl om, at det vil være til fordel for en menighed, der betjenes af en ældre præst, at vedkommende præst kan opnå embede andetsteds, idet der ofte vil komme et tidspunkt, hvor et skifte vil være en fordel for begge parter, selv om præsten ellers har vist sig velegnet til sin gerning. Det er derfor også naturligt, at ikke blot Præsteforeningen, men også Landsforeningen af Menighedsråd har støttet bestræbelserne for en ændring af de gældende regler.

Jeg benytter lejligheden til at takke for, at man også i tinget har vist sagen interesse, og at det under forhandlingerne er erkendt, at man bør finde en måde at ordne spørgsmålet på. I det nu fremsatte lovforslag har jeg søgt at tage konsekvensen af, at der fra mange sider er fremsat betænkelighed ved, at problemet er søgt løst derved, at man i visse tilfælde ville indskrænke menighedsrådenes rettigheder på den måde, at ministeriet blandt samtlige ansøgere til et ledigt embede skulle udpege nogle få af ansøgerne. Disse betænkeligheder kom særligt frem i det udvalg, der i folketingssamlingen 1955—56 var nedsat til behandling af det da fremsatte lovforslag, og under forhandlingerne her blev der da fra min side fremsat den tanke, at man i stedet kunne nøjes med i nærmere fastsatte tilfælde at begrænse ansøgerne til sådanne bestemte grupper af præster, hvoriblandt det må ventes at de præster findes, som trænger til hjælp, og så i øvrigt lader rådene have samme indflydelse på valget som i alle andre tilfælde, men altså blot inden for de omtalte snævrere rammer. Jeg henviser herom til bemærkningerne til lovforslaget, men skal dog tilføje, at det er mig bevidst, at der på denne måde utvivlsomt vil fremkomme ansøgninger fra ikke få præster, som ikke vil have svært ved at opnå forflyttelse uden særlige regler, og at det fremsatte forslag derfor måske kunne synes mindre effektivt end en gennemførelse af det tidligere fremsatte forslag. Men netop derfor er det foreslået, at undtagelsesreglen skal anvendes ikke på hvert tiende embede, således som det var tænkt efter det tidligere forslag, men hver femte gang et embede bliver ledigt.

[Kirkeministeren.]

Der skulle herefter være mulighed for, at der virkelig opnåedes en løsning af sagen, selv om de foreslåede bestemmelser måske i en del enkelte tilfælde ikke ville komme de præster til gode, som man først og fremmest har tænkt på. Det er klart, at det vil kunne omtvistet, om nu netop hvert femte embede er det rette. Og jeg skal da også på forhånd erklære mig villig til nærmere at drøfte dette punkt. Endvidere kunde der rejses det spørgsmål, om undtagelsesreglen, såfremt den kommer til at omfatte hver femte ledighed, bør omfatte andre embeder end sognepræsteembeder. Det vil dog først og fremmest være sognepræsteembederne, der har interesse både for præster, der har haft deres gerning i udlandet, og også for de præster, der er kommet op i årene. Og den hidtidige undtagelsesregel for de pastorater, hvor der er tre eller flere faste præster, jfr. den gældende lovs § 34, stk. 1 b, giver i hvert fald tilstrækkelig mulighed for forflyttelse til et antal af de mere betydningsfulde residende kapellanier.

For øvrigt skal jeg henlede opmærksomheden på, at jeg på ny ligesom i det tidligere fremsatte lovforslag har foreslået, at menighedsrådene i de tilfælde, der nu omhandles i lovens § 34, stk. 1 b, skal have 6 ansøgere at vælge imellem for derved at sikre, at der altid blandt de af ministeriet udpegede ansøgere kan være præster, som må anses for at passe til de særlige forhold i vedkommende menighed.

Det er mit håb, at det denne gang vil lykkes at skabe en tilfredsstillende ordning af det her omtalte vanskelige problem, idet jeg mener, at der med det foreliggende lovforslag virkelig er taget behørigt hensyn til menighedsrådenes berettigede interesse i ikke at afgive mere af indflydelsen på præstevalgene, end problemets løsning nødvendigt må medføre.

Formanden: Uden for dagsordenen giver jeg ordet til det ærede medlem hr. Bertel

Dahlgaard, for at han som ordfører for forslagsstillerne kan fremsætte et i dag anmeldt forslag til folketingsbeslutning.

Ordføreren for forslagsstillerne (Bertel Dahlgaard): På det ærede medlem hr. Skyttes og egne vegne skal jeg tillade mig for det høje ting at fremsætte forslag til folketingsbeslutning angående den planlagte nedrivning af Østifternes Kreditforenings bygning.

Det foreslås, at folketetinget beslutter at opfordre ministeren for offentlige arbejder til at henlede Københavns kommunalbestyrelses opmærksomhed på, at folketetinget nærer et stærkt ønske om, at kommunalbestyrelsen tager spørgsmålet om nedrivning af Østifternes Kreditforenings bygning op til ny overvejelse, således at det kommer til at ligge klart for befolkningen, hvorvidt det er muligt at gennemføre en forsvarlig løsning af de foreliggende færdselsproblemer, uden at bygningen nedrives.

Som det vil være tinget og offentligheden bekendt, har det ærede medlem hr. Skytte og jeg i finansudvalget stillet et forslag af tilsvarende indhold som det her foreliggende. Dette forslag tiltrådtes i finansudvalget af venstres medlemmer, medens det konservative folkepartis og socialdemokratiets medlemmer udtalte, at de ikke i finansudvalget ville tage standpunkt til forslaget, da dette efter de ærede medlemmers mening retteligt burde fremføres i folketetinget. Det er da dette, der herved sker.

Jeg har, medens sagen har været behandlet i finansudvalget, haft lejlighed til at gennemgå dens akter, som den højtærede trafikminister beredvilligt har stillet til finansudvalgets rådighed, og jeg tillader mig herfra at fremdrage et par enkeltheder, som i nogen måde forklarer, at hele sagen først er kommet til at stå klart for offentligheden og for medlemmer af tinget på et så fremskredent tidspunkt.

Den 19. marts 1953 andrager magistraten trafikministeriet om tilskud af vejfonden til forskellige gadearbejder, herunder omlæg-